

[Aksel Larsen.]

faglige Overenskomstsituationer, f. Eks. Overenskomstsituationen 1921. Hvis jeg ikke tager meget fejl, startede Arbejdsgiverforeningen dengang med at forlange en Lønreduktion paa en Snes Procent eller noget saadant, og da det kom til Stykket, lykkedes det de Samvirkendes Forretningsudvalg at paatvinge de uskyldige Medlemmer af Fagforbundene en Lønreduktion, jeg tror paa 13 pCt. Saa sagde man: sikken en Sejr! Tænk, det blev kun 13 pCt., det blev ikke 20! Jeg er ikke tilbøjelig til at betragte den Slags som Sejre, og jeg kan derfor ikke dele det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersens Begejstring, naar han mener, det er en kæmpemæssig Sejr og en stor Fremgang, at man fra en Beskatning paa 0 Øre paa Sodavand er naaet til en Beskatning paa 3 Øre paa Sodavand.

I øvrigt forekommer det mig, at Betænkningen, saa sparsom den er, paa temmelig effektiv Maade karakteriserer Lovforslaget. Jeg tænker her paa det konservative Mindretals Afsnit i Betænkningen. Dette Mindretal, altsaa Det konservative Folkeparti, siger, at det er „fuldstændig enigt med Finansministeren i, at de Penge, der skal skaffes til Veje ud over de 135 Mill. Kr., maa skaffes til Veje ved indirekte Skatter“. Det konservative Folkeparti, det Parti, der, saa langt man overhovedet kan huske tilbage i Politik, har været fanatisk Modstander af direkte Skatter, principiel Modstander af dem, og Tilhænger af indirekte Skatter, Det konservative Folkeparti, som Socialdemokratiet har bekæmpet saa kraftigt netop paa Grund af dette skattemæssige Synspunkt, siger, at det er fuldkommen enigt med Regeringen i, at det er indirekte Skatter, der skal til. Det konservative Folkeparti har ikke skiftet skattemæssigt Synspunkt, det er blevet staaende paa sin Position. Det er altsaa Socialdemokratiet, der er svinget over til det.

Det konservative Folkeparti kan notere dette Skattelovforslag som en Sejr for sine Synspunkter over for Socialdemokratiets og Arbejderbevægelsens og Demokratiets Synspunkter, og det er blevet saa karakteristisk belyst gennem denne Betænkning. Det understreges yderligere senere i Betænkningen, hvor det konservative Mindretal erklærer, at det foretrækker saa afgjort

at gennemføre indirekte Skatter, og det ønsker endvidere at fremhæve, at der i Lovforslaget saavel som i den endelige Lov er taget et vist Hensyn til de Synspunkter, som det konservative Mindretal Gang paa Gang har fremhævet.

Jeg tror ikke, at den højtærede Minister eller Socialdemokratiets Ordfører paa nogen Maade vil forsøge at bestride de Synspunkter, det konservative Mindretal her gør gældende. Hvis de ønsker at bestride dem, bør de naturligvis gøre det, men jeg tror ikke, de agter at gøre det, jeg tror ikke, de kan bestride disse Synspunkter. Det vil altsaa sige, at her gennemføres der et Stykke Regeringspolitik, som reelt er et Stykke konservativ Politik.

Saa giver jeg paa den anden Side ikke saa forfærdelig meget for den Haandfæstning, det konservative Mindretal forsøger at paatvinge Regeringen. Det konservative Mindretal siger til Slut i sin Betænkning, at det ønsker at fremhæve, at efter den Regeringserklæring, Statsministeren har afgivet her i Folketinget, har Regeringen forpligtet sig til at føre en Politik, hvorved Landet undgaar Inflationens Ulykker. Nej, selv om man vil forsøge paa den Maade at udlede en Forpligtelse for Regeringen af den Erklæring, Regeringens Førstemand har afgivet, saa følger deraf ikke nogen Forpligtelse. De senere Aar har givet os Erfaring paa Erfaring i den Retning. De senere Aar har Gang paa Gang vist os Situationer, hvor Regeringen i Henhold til sin Optræden, sine Ord, sine Erklæringer følgerigtigt maatte binde sig til en bestemt Politik og svigtede den alligevel.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har været Medlem af Udvalget og har været med til at skrive denne Betænkning. Det er jo det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som 10 eller 20, kanske 100 Gange — jeg husker det ikke saa nøje — har staaet paa denne Talerstol med Aviser og Valgplakater og Citater af Ministertaler o. s. v. og dokumenteret, at det, der var et Særkende for Regeringen Stauning og for den højtærede Statsminister personlig, var, at man løb fra alt det, man havde sagt, og alt det, man havde bundet sig til en Maaned eller to i Forvejen. Har man glemt Spørgsmaalet fra 1932, om der maatte klippes i Kronen, den voldsomme Kamp,